

sikkerhed i fremtiden bør derfor være FN og CSCE. Det bør Danmark arbejde for i alle internationale organisationer, hvor Danmark er medlem, herunder NATO, EF, det nordiske samarbejde og Europarådet.

FN som garant for den globale sikkerhed

FN har siden sin oprettelse i 1945 været afskåret fra at opfylde sin vigtigste målsætning om at skabe global fred. Årsagerne skal bl.a. findes i modsætningerne mellem Øst og Vest samt Nord og Syd. Med den kolde krigs ophør er der nu en mulighed for, at FN kan komme til at spille den rolle, organisationen var tiltænkt.

I en tid, hvor sikkerhed ikke alene defineres militært, er FN's meget brede emneområde vigtig. Organisationen har mulighed for at koordinere en global indsats inden for flere områder.

Skal FN opfylde denne rolle, må det undgås, at FN-politikken præges af bestemte magtinteresser, og tilstræbes, at FN's principper fastholdes og anvendes ligeligt ved behandling af konflikter. Det er desværre ikke altid tilfældet. FN's accept af Indonesiens manglende respekt for Sikkerhedsrådets beslutninger vedrørende Østtimor og af Israels manglende respekt for Sikkerhedsrådets resolution 242 vedrørende besatte områder vidner om dobbeltmoral, når den sammenholdes med den massive indsats for at få Irak til at respektere Rådets resolutioner vedrørende Kuwait.

Den slags undergraver respekten for FN, og det må være en opgave for Danmark og ligesindede stater at arbejde for, at FN uden forskelsbehandling anvender de samme målestokke over for de konfliktsituationer, organisationen skal tage stilling til.

Selve Golfkrigen afslørede andre svagheder.

I sig selv var det positivt, at det i Sikkerhedsrådet lykkedes at få tilslutning til en række resolutioner, der fordømte Iraks invasion af Kuwait, og især om at iværksætte en økonomisk blokade, der blev total og dermed den mest omfattende i historien.

Det var noget nyt, at Sikkerhedsrådet med billigelse af alle fem permanente medlemmer godkendte et militært indgreb. Men helt bortset fra, at denne beslutning må kritiseres, afslørede

netop den militære indsats FN's svaghed. FN råder ikke over et militært kommandosystem, som aktivt kan bekæmpe aggression, men er afhængig af medlemsstaternes egne militære styrker. Dermed præges den militære aktivitet, der er sanktioneret af FN, uundgåeligt af holdninger og interesser hos de magter, der påtager sig opgaven, og billedet af en international retsorden skæmmes.

Derfor bør man nu arbejde på at give FN's militære stabskomité mulighed for at udfylde de funktioner, der er forudset i FN-pagtens kap. 7, art. 45-47, og på indgåelse af aftaler med medlemsstaterne i overensstemmelse med art. 43.

Forudsætningen herfor er dog, at det samtidigt gøres klart, at militære magtmidler kun må anvendes i yderste nødstilfælde, og at adgangen hertil skal være betinget af en restriktiv procedure i Sikkerhedsrådet.

Mindretallet anser det for dybt beklageligt, at FN i den foreliggende situation godkendte brug af militære midler, uden at der forelå et tvingende behov herfor. Mulighederne for, at målet kunne nås gennem den igangværende blokade, var langtfra afprøvet. Mindretallet anser det for sandsynligt, at blokaden ville have ført til langt bedre resultater end dem, der er skabt som følge af krigen.

Overhovedet tillægger mindretallet det den største betydning, at den globale sikkerhed opbygges med fredelige midler. En effektivt gennemført økonomisk blokade bør i almindelighed være det mest vidtgående tvangsmiddel, der bringes i anvendelse.

En udløber af Golfkrigen – Saddam Husseins forfølgelse af det kurdiske mindretal i Irak – demonstrerede en yderligere svaghed ved FN. FN kunne ikke iværksætte beskyttelse over for kurderne i Irak. Opgaven har været overladt en række vestlige lande, der selv har taget initiativ til en indsats – altså uden et egentligt folkeretligt grundlag. Derfor må FN overveje suverænitetsens grænser med henblik på at skabe folkeretligt grundlag og regler for FN-indgreb, hvis en regering gør sig skyldig i folkemord eller andre usædvanligt grove og